

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 238/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. J., D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o dovolaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 37/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2013 doručená sťažnosť J. J., D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní o dovolaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 37/2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III (ako prvostupňovom súde) pod sp. zn. 22 Cb 96/2008 podal dovolanie, ktoré je vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 1 Obdo 37/2011. Podľa tvrdenia sťažovateľa o jeho dovolaní do dnešného dňa nebolo rozhodnuté. Sťažovateľ sa obrátil so sťažnosťou na prietahy v konaní listom z 19. marca 2012 na predsedu najvyššieho súdu.

Predseda obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sa v odpovedi z 8. apríla 2013 na sťažnosť sťažovateľ z 19. marca 2012 vyjadril takto: „*Predmetné veci (sťažovateľ podal jedným podaním sťažnosť vo viacerých veciach vedených pred najvyšším súdom, pozn.) boli predložené dovolaciemu súdu 4.4 2012 a 21. 11. 2011 (predmetom tejto ústavnej sťažnosti je vec predložená 21. novembra 2011, pozn.). Doby 12 mesiacov, resp. 16 mesiacov, od kedy boli spisy predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o dovolaniach, považujem za primerané povahe konaní a stavu zaťažnosti vo veciach konajúcich dovolacích senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu ich nie je možné pokladať za opodstatnené prietahy v predmetných dovolacích konaniach v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov,*

Dávam Vám na vedomie, že dohliadnem na to, aby v uvedených veciach nedochádzalo k neodôvodneným prietahom.“

Sťažovateľ je presvedčený o tom, že dochádza k porušovaniu jeho práv na prerokovanie veci v súlade s čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto žiada ústavný súd, aby rozhodol týmto nálezom:

„zakladne prava stazovateľa j. j., D. na prerokovanie veci vedenej na zalovanom súde –veci bez zbytočných prietahov dľa čl 48 ods 2 Ustavy SR postup zazalovaného sudu v podanej veci bolo pravo plne porusene

...aby bola vec co najrychlejsie prejednana a stazovateľovy bolo plne priznane financne zadostucinenie

Aby zalovany sud vyplatil financne zadostucinenie do jedneho mesiaca odo dna pravoplatnosti tohoto nalezu Ustavneho sudu SR ako aj vsetky trovy s podanim straty casu a nahrada hotovych vydavkov ktore vznikli stazovateľovy

Týmto ziadam Ustavny sud Sr zaviazal zalovaneho na plnenie svojej povinnosti danej veci na zaplatenie jednorazoveho financneho zadostucinenia v stanovenej financnej ciastke v euro.“

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej tiež žiadal o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov z dôvodov nepriaznivej finančnej situácie a skutočnosti ním uvádzanej v sťažnosti, že je „invalidný dôchodca s dôchodkom pod hranicou minimálnej mzdy“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ nie je zastúpený v tomto konaní kvalifikovaným právnym zástupcom z radov advokátov pre účely predbežného prerokovania návrhu sťažovateľa, vychádzajúc z obsahu celej sťažnosti, ako aj jej príloh ustálil predmet tohto konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V danej veci o dovolaní sťažovateľa rozhoduje najvyšší súd. Z príloh sťažnosti vyplynulo, že predmetné dovolanie sťažovateľa bolo predložené najvyššiemu súdu 21. novembra 2011. Až predložením dovolania súdom prvého stupňa začína konanie na dovolacom súde.

Ústavný súd tu poukazuje na osobitosť dovolacieho konania, ktorá spočíva v jeho charaktere. Z hľadiska systematiky patrí medzi mimoriadne opravné konania po právoplatnom rozhodnutí všeobecného súdu druhého stupňa. Čo sa týka počtu procesných úkonov, ide o nenáročné konanie, keďže spravidla sa nenariaďuje pojednávanie a dokazovanie sa nevykonáva. Po podaní dovolania je účastník spravidla už len

oboznámený s rozhodnutím dovolacieho súdu, čo z pohľadu účastníka konania môže vyvolávať zdanie, že ide o bežný úkon súdu, avšak vzhľadom na skutočnosť, že je potrebné preskúmanie rozsiahleho spisového materiálu a spravidla aj rozhodovanie o zložitých právnych otázkach, ústavný súd konštatuje, že z hľadiska časovej náročnosti nemožno vidieť zásadný rozdiel medzi dovolacím konaním a konaním na prvom stupni, respektíve odvolacím konaním. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil názor Európskeho súdu pre ľudské práva uplatňovaný pri posudzovaní svojím obsahom a povahou zhodného práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, že v závislosti od skutkovej a právnej zložitosti veci je primeraná dĺžka trvania súdneho konania na jednom stupni 2 až 3 roky (m. m. III. ÚS 244/2010).

Sťažovateľ napáda postup najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu vedeného pod sp. zn. 1 Obdo 37/2011. Sťažovateľovo konanie na dovolacom súde začalo dorúčením jeho dovolania súdom prvého stupňa 21. novembra 2011, čiže do času rozhodovania ústavného súdu o podanej sťažnosti neubehli ani 2 roky, preto ústavný súd vzhľadom na druh a charakter tohto konania konštatuje, že doterajšia dĺžka a postup najvyššieho súdu v napadnutom dovolacom konaní nedosahujú takú intenzitu, ktorá by v danom štádiu odôvodňovala vyslovenie porušenia jeho základného práva garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Zároveň však ústavný súd dodáva, že v prípade, ak by v sťažovateľom napadnutom konaní aj po vydaní tohto rozhodnutia dochádzalo k priet'ahom smerujúcim k presiahnutiu primeranej dĺžky konania, nič mu nebráni v tom, aby opätovne podal sťažnosť ústavnému súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol, jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu a o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2013